

Піснь про пана Базя

Юрій Андрухович

Всемогутній Базю, боже інформації!
Всі ми підлягаємо таємній реєстрації:
біле непороччя квітів конфірмації,
наші струси, пристрасті, стреси і прострації.
Всемогутній Пане! Мерехтиш зорею!
Віруємо в чудо ми матримонійне –
як здобути щастя, а не гонорею,
і гніздечко звити тепле й гармонійне.

Рефрен:

Молимося на Тебе,
мліємо від Тебе,
сльози осушаєш наші, мов атрамент!
(фізичні вади,
духовні потреби,
розмір черевиків, бюст і темперамент)...
Кожній собаці – рожеву кістку,
комусь – на вічність, комусь – на годинку,
стрибучому карлику – баскетболістку,
худому brunetові – тлусту блондинку.

Все про нас відомо й чітко занотовано,
списки й картотеки мудро застосовано.
І комусь поліпшено, а комусь попсовано,
і когось погублено, а когось врятовано.
Все для самотніх! Базьо гварантує
райські вольєри з кропу й сельдерею,
рани заслинить, хвости перебинтує –
Ось Він Понад Нами Мерехтить Зорею!

Рефрен:

Молимося на Тебе,
мліємо під себе,
сльози осушаєш наші, мов атрамент!
(духовні вади, фізичні потреби,
вага без черевиків, обсяг, темперамент)...
Кожне подружжя – в рожеву клітку,

цвіте родинності квітка-химера,
доцентів-педику – неповнолітку,
студентів-медику – вдову мільйонера.

Вінець творіння – вихід на рандку!
Зітхання в гущавині після смерку –
люби квартирантку або лаборантку,
або бригадирку, або інженерку!
Даруєш кохання небесну манку,
і ми потрапляємо в цю приманку:
кастратові-тенору – німфоманку,
глухому сатиrowі – меломанку,
а неврастеніку типу ман'ячного –
робітницю заводу кон'ячного...

Пане Базю! Ти гориш,
ніби прищ.
Пане Базю! Мерехтиш?
Мерехти ж!